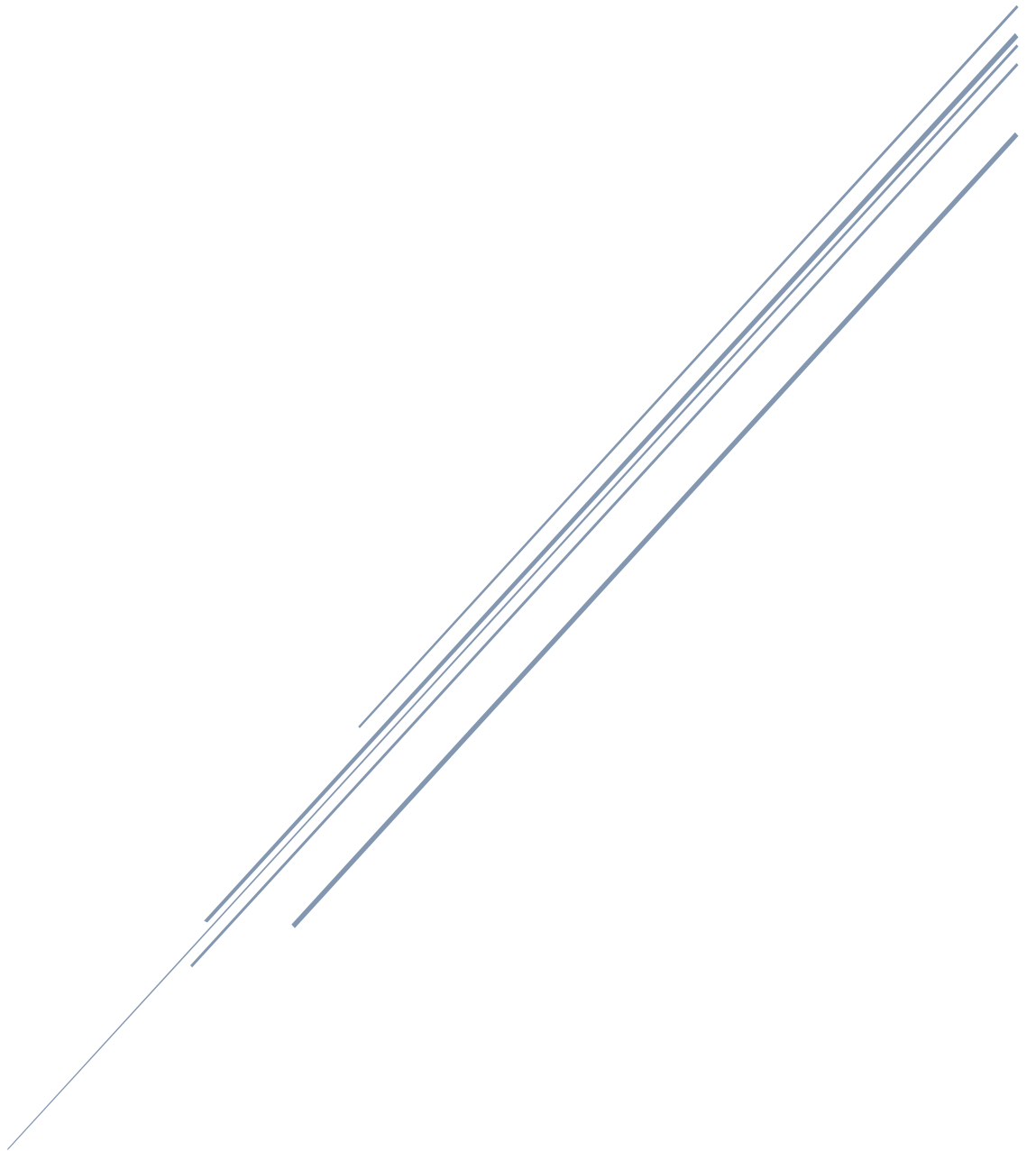

12 + 1 POEMS. KIKI DIMOULA

Selection by Lluïsa Merino Montes

Women's Legacy Project
subject: Classical culture and Latin

Το άλλοθι

Κάθε που σ' επισκέπτομαι
 μονάχα ο καιρός που μεσολάβησε
 από τη μια φορά στην άλλη έχει αλλάξει.
 Κατά τα άλλα, όπως πάντα
 τρέχει από τα μάτια μου ποτάμι
 θολό το χαραγμένο όνομά σου
 – ανάδοχος της μικρούλας παύλας
 ανάμεσα στις δυο χρονολογίες
 να μη νομίζει ο κόσμος ότι πέθανε
 αβάπτιστη η διάρκεια της ζωής σου.
 Εν συνεχεία σκουπίζω τις μαραμμένες
 κουτσουλιές των λουλουδιών προσθέτοντας
 λίγο κοκκινόχωμα εκεί που ετέθη μαύρο
 κι αλλάζω τέλος το ποτήρι στο καντήλι
 με άλλο καθαρό που φέρνω.
 Αμέσως μόλις γυρίσω σπίτι
 σχολαστικά θα πλύνω το λερό
 απολυμαίνοντας με χλωρίνες
 και καυστικούς αφρούς φρίκης που βγάζω
 καθώς αναταράζομαι δυνατά.
 Με γάντια πάντα και κρατώντας το σώμα
 μου
 σε μεγάλη απόσταση από το νιπτηράκι
 να μη με πιτσιλάνε τα νεκρά νερά.
 Με σύρμα σκληρής αποστροφής ξύνω
 τα κολλημένα λίπη στου ποτηριού τα χείλη
 και στον ουρανίσκο της σβησμένης φλόγας
 ενώ οργή συνθλίβει τον παράνομο περίπατο
 κάποιου σαλιγκαριού, καταπατητή
 της γείτονος ακινησίας.
 Ξεπλένω μετά ξεπλένω με ζεματιστή μανία
 κοχλάζει η προσπάθεια να φέρω το ποτήρι
 στην πρώτη
 τη χαρούμενη τη φυσική του χρήση
 την ξεδιψαστική.
 Και γίνεται πια ολοκάθαρο, λάμπει
 το πόσο υποχόνδρια δε θέλω να πεθάνω
 ακριβέ μου – πάρτο κι αλλιώς:
 τότε δε φοβότανε το θάνατο η αγάπη;

(*Ενός λεπτού μαζί*, 1998)

The alibi

Whenever I come to visit you
 only the time that's intervened
 from one visit to the next has changed.
 As for the rest, as always
 from my eyes runs a river
 your engraved name blurred
 – godfather to the little hyphen
 between the two dates
 so people won't think the length
 of your life died unbaptised.
 Next I clean the flowers'
 withered droppings adding
 some red earth where black had been laid
 and finally I change the glass in the oil-lamp
 for another a clean one I bring.
 As soon as I get home
 I diligently wash the dirty one
 disinfecting it with chlorine
 and the caustic foam of disgust I emit
 as I shake vigorously.
 Always with gloves and keeping my body
 well away from the tiny basin
 so the dead water won't splash me.
 With strong aversion's wire wool I scour
 the ingrained grease on the glass' rim
 and on the palate of the doused flame
 while rage crushes the illicit stroll
 of a snail, trespasser
 in the neighbouring stillness.
 I rinse it then rinse with scalding fury
 a boiling effort to bring the glass to its prime
 its happy normal use
 for quenching thirst.
 And at last it becomes crystal clear
 how hypochondriacal my wish is not to die.
 dearest – look at it this way:
 when wasn't love afraid of death?

(*One Minute's Together*, 1998)

Άφησα να μην ξέρω

Από τον κόσμο των γρίφων
φεύγω ήσυχη.
Δεν έχω βλάψει στη ζωή μου αίνιγμα:
δεν έλυσα κανένα.
Ούτε κι αυτά που θέλαν να πεθάνουν
πλάι στα παιδικά μου χρόνια:
έχω ένα βαρελάκι που 'χει δυο λογιών
κρασάκι¹.
Το κράτησα ως τώρα
αχάλαστο ανεξήγητο,
γιατί ως τώρα
δυο λογιών κρασάκι
έχουν λυμένα κι άλυτα που μου τυχαίνουν.

Συμβίωσα σκληρά
μ' έναν ψηλό καλόγερο που κόκαλα δεν έχει²
και δεν τον ρώτησα ποτέ
ποιάς φωτιάς γιος είναι,
σε ποιο θεό ανεβαίνει και μου φεύγει.

Δεν του λιγόστεψα του κόσμου
τα προσωπιδοφόρα πλάσματά του,
του ανάθρεψα του κόσμου το μυστήριο
με θυσία και με στέρηση.
Με το αίμα που μου δόθηκε
για να τον εξηγήσω.
Ό,τι ήρθε με δεμένα μάτια
και σκεπασμένη πρόθεση
έτσι το δέχτηκα
κι έτσι τ' αποχωρίστηκα:
με δεμένα μάτια και σκεπασμένη πρόθεση.

Αίνιγμα δανείστηκα,
αίνιγμα επέστρεψα.
Άφησα να μην ξέρω
πώς λύνεται ένα χθες,
ένα εξαρτάται,
το αίνιγμα των ασυμπτώτων.
Άφησα να μην ξέρω τί αγγίζω,
ένα πρόσωπο ή ένα βιάζομαι.

Ούτε κι εσένα σε παρέσυρα στο φως
να σε διακρίνω.
Στάθηκα Πηνελόπη
στη σκοτεινή ολιγωρία σου.

I let myself not know

From the world of riddles
I quietly leave.
I did no harm to my life's enigma:
did not solve a single one.
Neither did those that wanted to die
next to my childhood years:
*I've got a keg that's got two kinds of wines.*¹
I kept it until now.
unspoilt unexplained,
For until now
two kinds of wine
have resolved and unresolved what happens
to me.

A tough relationship
*with a tall monk who has no spine*²
And I never asked him
of what fire he was the son,
to which god he ascends, and he leaves me.

The world did not spare him
From his masked creatures,
the world's mystery nurtured him
with sacrifices and privation.
With the blood he gave me
so that I may explain him.
Whatever came with masked eyes
and covered intent
that I accepted
And so I separated from him:
With masked eyes and covered intent.

The enigma I borrowed,
the enigma I returned.
I let myself not know.
how a yesterday is solved
a dependence,
The enigma of the asymptotes.
I let myself not know what I'm touching,
a face or an urgency.

Nor did I lure you into the light
to figure you out.
Penelope I stood
in your dark neglect.

Κι αν ρώτησα καμιά φορά πώς λύνεσαι,
πηγή αν είσαι ή κρήνη,
θα 'ταν κάποια καλοκαιριάτικη ημέρα
που, Πηνελόπες και όχι,
μας κυριεύει αυτός ο δαίμων του νερού
για να δοξάζεται το αίνιγμα
πώς μένουμε αξεδίψαστοι.

Από τον κόσμο των γρίφων
φεύγω ήσυχη.
Αναμάρτητη:
αξεδίψαστη.
Στο αίνιγμα του θανάτου
πάω ψυχωμένη.

(*Το λίγο του κόσμου, 1971*)

1, 2 παιδικά αινίγματα. Οι λύσεις είναι αντίστοιχα το αυγό και ο καπνός.

Translation: https://www.ainigmata.gr/ainigmata.php?pageNum_ainigmata=1011&totalRows_ainigmata=1016&ainigma=#stoxos
<https://thegeby.wordpress.com/2022/11/14/κική-δημουλά-kiki-dimoula-άφησα-να-μην-ξέρω-i-let-myself-not-know/>

Φωτογραφία 1948

Κρατώ λουλούδι μάλλον
Παράξενο.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
πέρασε κήπος κάποτε.
Στο άλλο χέρι
κρατώ πέτρα.
Με χάρη και έπαρση.
Υπόνοια καμιά
ότι προειδοποιούμαι γι' αλλοιώσεις,
προγεύομαι άμυνες.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
πέρασε άγνοια κάποτε.
Χαμογελώ.
Η καμπύλη του χαμόγελου,
το κοίλο αυτής της διαθέσεως,
μοιάζει με τόξο καλά τεντωμένο,
έτοιμο.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
πέρασε στόχος κάποτε.
Και προδιάθεση νίκης.
Το βλέμμα βυθισμένο
στο προπατορικό αμάρτημα:

And if I asked sometimes how you loosen,
if you are a spring or a fountain,
It would be some summer day
where, Penelope or not,
we are possessed by the demon of the water
to glorify the enigma
that we may remain unthirsty?

From the world of puzzles
I quietly leave.
Sinless:
thirstless.
In the enigma of death
I coolly go.

(*The little of the world, 1971*)

1, 2 Children's riddles. The solutions are respectively the egg and the smoke.

Photograph 1948

I'm probably holding a flower.
Strange.
A garden must have gone
through my life once.
In my other hand,
i hold a stone.
with grace and defiance.
No hint whatsoever
No forewarning of changes,
No foretaste of defences.
Ignorance must have gone
through my life once.
I'm smiling.
The curve of the smile,
the hollowness of this mood,
resembles a well-stretched bow,
ready.
A target must have gone
through my life once.
And a penchant for victory.
My gaze, sunk deep
in original sin:

τον απαγορευμένο καρπό
της προσδοκίας γεύεται.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
πέρασε πίστη κάποτε.
Η σκιά μου, παιχνίδι του ήλιου μόνο.
Φοράει στολή δισταγμού.
Δεν έχει ακόμα προφθάσει να είναι
σύντροφός μου ή καταδότης.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
πέρασ' επάρκεια κάποτε.
Συ δεν φαίνεσαι.
Όμως για να υπάρχει γκρεμός στο τοπίο,
για να 'χω σταθεί στην άκρη του
κρατώντας λουλουδί
και χαμογελώντας,
θα πει πως όπου να 'ναι έρχεσαι.
Φαίνεται απ' τη ζωή μου
ζωή πέρασε κάποτε.

(*Το λίγο του κόσμου*, 1971)

tastes the forbidden fruit
of expectation.
Faith must have gone
through my life once.
My shadow, the sun's mere toy,
wears hesitation's uniform.
It hasn't yet had time to become
My companion or my traitor.
Sufficiency must have gone
through my life once.
You are not there.
But since there's a cliff in the landscape,
and I'm standing at its edge,
holding a flower
and smiling,
you must be coming soon.
A life must have gone
through my life once.

(*The little of the world*, 1971)

https://books.google.es/books?id=zJKzAwAAQBAJ&printsec=copyright&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false

Αγγελίες

Διατίθεται απόγνωσις
εἰς ἀρίστην κατάστασιν,
καὶ εὐρύχωρον ἀδιέξοδον.
Σὲ τιμὲς εὐκαιρίας.

Ἄνεκμετάλλευτον καὶ εὐκαρπον
ἔδαφος πωλεῖται
ἐλλείψει τύχης καὶ διαθέσεως.

Καὶ χρόνος
ἀμεταχείριστος ἐντελῶς.

Πληροφορία: Ἀδιέξοδον.
Ὦρα: Πᾶσα.

(*Ερήμην*, 1958)

Ads

Despair is available
in excellent condition,
and a spacious dead-end.
Bargain prices.

Unexploited and fertile
soil for sale
due to lack of luck and mood.

And a totally
unused time.

For further information: Deadlock
Time: Any.

(*In absentia*, 1958)

Translation: <https://lyricstranslate.com/en/angeli%CC%81es-ads.html>

Έρεβος

Σκύβοντας πάνω
 απ' τῆς ψυχῆς μου τῇ συσκότιση
 στίχους ἰσχνούς θὰ ἐπιδείξω
 ἀποκλεισμένους ἀπὸ ἀπρόσμενη κακοκαιρία
 ποῦ πλήγωσε θανάσιμα
 κάποιο δειλό μου λυκαυγές.

Πολλὰ θὰ λέν οἱ στίχοι αὐτοί,
 θὰ δεῖτε, θὰ διαβάσετε.
 Ὁ τελευταῖος μόνο στίχος
 τίποτε δέν θὰ λέει.
 Κοιτώντας θλιβερά τοὺς προηγούμενους
 θὰ κλαίει.

(Έρεβος, 1956)

Erebus (Darkness)

Stooped over
 the darkest hour of my soul
 I shall present thin verses
 cordoned off by an unexpected tempest
 that fatally wounded
 my once timid sunrise.

these verses will tell a lot
 you'll see, you'll read them
 only the last one
 won't say much
 though upon seeing the verses above it
 it will lament.

(Erebus, 1956)

Translation: <https://thehighwindowpress.com/2019/12/09/modern-greek-poetry/>

Ο πληθυντικός αριθμός

Ὁ ἔρωτας,
 ὄνομα οὐσιαστικόν,
 πολὺ οὐσιαστικόν,
 ἐνικοῦ ἀριθμοῦ,
 γένους οὔτε θηλυκοῦ, οὔτε ἀρσενικοῦ,
 γένους ἀνυπεράσπιστου.
 Πληθυντικός ἀριθμός
 οἱ ἀνυπεράσπιστοι ἔρωτες.

Ὁ φόβος,
 ὄνομα οὐσιαστικόν
 στήν ἀρχὴ ἐνικός ἀριθμός
 καὶ μετὰ πληθυντικός
 οἱ φόβοι.
 Οἱ φόβοι
 γιὰ ὅλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Ἡ μνήμη,
 κύριο ὄνομα τῶν θλίψεων,
 ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
 μόνον ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
 καὶ ἄκλιτη.
 Ἡ μνήμη, ἡ μνήμη, ἡ μνήμη.

The plural

Love:
 noun, substantive,
 extremely substantive,
 singular in number;
 gender not feminine, not masculine,
 gender defenceless.
 Plural the number
 of defenceless loves.

Fear:
 substantive,
 singular to start with
 plural afterward:
 fears.
 Fears of everything from now on.

Memory:
 noun, proper name for sorrows,
 singular in number,
 singular only,
 and indeclinable.
 Memory, memory, memory.

Ἡ νύχτα,
ὄνομα οὐσιαστικόν,
γένους θηλυκοῦ,
ἐνικός ἀριθμός.
Πληθυντικός ἀριθμός
οἱ νύχτες.
Οἱ νύχτες ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

(*Το λίγο του κόσμου*, 1971)

Night:
substantive,
gender feminine,
number singular.
Plural in number:
the nights.
The nights from now on.

(*The little of the world*, 1971)

Translation: https://www.poetryinternational.com/en/poets-poems/poets/poet/102-2455_Dimoula

Πέρασα

Περπατῶ καὶ νυχτώνει.
Ἀποφασίζω καὶ νυχτώνει.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Ὑπῆρξα περίεργη καὶ μελετηρή.
Ξέρω ἀπ' ὅλα. Λίγο ἀπ' ὅλα.
Τὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν ὅταν
μαραίνονται,
πότε πρασινίζουν οἱ λέξεις καὶ πότε
κρυώνουμε.
Πόσο εὐκόλα γυρίζει ἡ κλειδαριὰ τῶν
αἰσθημάτων
μ' ἔνα ὁποιοδήποτε κλειδί τῆς λησμονιάς.
Ὅχι δὲν εἶμαι λυπημένη.

Πέρασα μέρες μὲ βροχή,
ἐντάθηκα πίσω ἀπ' αὐτὸ
τὸ συρματόπλεγμα τὸ ὑδάτινο
ὑπομονετικὰ κι ἀπαρατήρητα,
ὅπως ὁ πόνος τῶν δέντρων
ὅταν τὸ ὕστατο φύλλο τοὺς φεύγει
κι ὅπως ὁ φόβος τῶν γενναίων.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Πέρασα ἀπὸ κήπους, στάθηκα σὲ
συντριβάνια
καὶ εἶδα πολλὰ ἀγαλματίδια νὰ γελοῦν
σὲ ἀθέατα αἶτια χαρᾶς.
Καὶ μικροὺς ἐρωτιδεῖς, καυχησιάρηδες.
Τὰ τεντωμένα τόξα τους
βγήκανε μισοφέγγαρο σὲ νύχτες μου καὶ
ρέμβασα.

I went through

I walk and it gets dark.
I make up my mind and it gets dark.
No, I am not sad.

I have been curious and studious.
I know of everything. A bit of everything.
The names of flowers when they shrivel,
when the words become green and when we
become cold.
How easy the feelings' lock turns
with any of oblivion's keys.
No, I am not sad.

I went through rainy days,
I joined in behind that
liquid barbwire
patiently and unnoticed,
like the trees' pain
when their last leaf departs
and like the fear of those who are brave.
No, I am not sad.

I went through gardens, stood next to
fountains
and saw many statuettes that were laughing
at invisible motives of joy.
And little cupid-likes, braggers.
Their outstretched bows
appeared like half moons at my nights and I
begun musing.

I had many and beautiful dreams

Εἶδα πολλά καὶ ὥραϊα ὄνειρα
καὶ εἶδα νὰ ξεχνιέμαι.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Περπάτησα πολὺ στὰ αἰσθήματα,
τὰ δικά μου καὶ τῶν ἄλλων,
κι ἔμενε πάντα χῶρος ἀνάμεσά τους
νὰ περάσει ὁ πλατὺς χρόνος.
Πέρασα ἀπὸ ταχυδρομεῖα καὶ ξαναπέρασα.
Ἐγραψα γράμματα καὶ ξαναέγραψα
καὶ στὸ θεὸ τῆς ἀπαντήσεως προσευχήθηκα
ἄκοπα.
Ἐλαβα κάρτες σύντομες:
ἐγκάρδιο ἀποχαιρετιστήριο ἀπὸ τὴν Πάτρα
καὶ κάτι χαιρετίσματα
ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Πίζας ποὺ γέρνει.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη ποὺ γέρνει ἡ μέρα.

Μίλησα πολὺ. Στοὺς ἀνθρώπους,
στοὺς φανοστάτες, στὶς φωτογραφίες.
Καὶ πολὺ στὶς ἀλυσίδες.
Ἐμαθα νὰ διαβάζω χέρια
καὶ νὰ χάνω χέρια.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Ταξίδεψα μάλιστα.
Πῆγα κι ἀπὸ ἐδῶ, πῆγα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ...
Παντοῦ ἔτοιμος νὰ γεράσει ὁ κόσμος.
Ἐχασα κι ἀπὸ ἐδῶ, ἔχασα κι ἀπὸ κεῖ.
Κι ἀπὸ τὴν προσοχή μου μέσα ἔχασα
κι ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία μου.
Πῆγα καὶ στὴ θάλασσα.
Μοῦ ὀφειλόταν ἓνα πλάτος. Πὲς πῶς τὸ
πῆρα.
Φοβήθηκα τὴ μοναξιά
καὶ φαντάστηκα ἀνθρώπους.
Τοὺς εἶδα νὰ πέφτουν
ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς ἡσυχῆς σκόνης,
ποὺ διέτρεχε μιὰν ἡλιαχτίδα
κι ἄλλους ἀπὸ τὸν ἦχο μιᾶς καμπάνας
ἐλάχιστης.
Καὶ ἠχήθηκα¹ σὲ κωδωνοκρουσίες
ὀρθόδοξης ἐρημιᾶς.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Ἐπιασα καὶ φωτιὰ καὶ σιγοκάηκα.

and had dreams of being forgotten.
No, I am not sad.

I walked a lot through feelings,
mine and others,
and there was always enough space left
between them
for the wide time to pass through.
I went through post offices again and went
through again.
I wrote letters again and wrote again
and prayed in vain to the god of the answer.

I received brief cards:
A heartfelt goodbye from Patras
and some greetings
from the leaning Tower of Pisa.
No, I am not sad that the day is leaning.

I've talked a lot. To people,
to lampposts, to photographs.
And to chains a lot.
I learned how to read palms
and to lose palms.
No, I am not sad.

I travelled for sure.
I went a bit to here, and a bit to there...
Everywhere, the world was ready to age.
I lost a bit from here, and I lost a bit from
there.
I lost when being cautious
and when being careless.
I went to the sea as well.
I was due something wide. Let's say I received
it.
I was afraid of loneliness
and imagined people.
I saw them falling
from the hand of a quiet dust particle
that run through a sun ray
and others from the sound of a slight bell.
And I was rung¹ through the chimes
of an orthodox barrenness.

No, I am not sad.

Καὶ δὲν μοῦ ἔλειψε οὔτε τῶν φεγγαριῶν ἡ
πεῖρα.
Ἦ χάση τοὺς πάνω ἀπὸ θάλασσεσ κι ἀπὸ
μάτια,
σκοτεινὴ, μὲ ἀκόνισε.
Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.

Ὅσο μπόρεσα ἔφερ' ἀντίσταση σ' αὐτὸ τὸ
ποτάμι
ὅταν εἶχε νερὸ πολὺ, νὰ μὴ μὲ πάρει,
κι ὅσο ἦταν δυνατόν φαντάστηκα νερὸ
στὰ ξεροπόταμα
καὶ παρασύρθηκα.

Ὅχι, δὲν εἶμαι λυπημένη.
Σὲ σωστὴ ὥρα νυχτώνει

(*Το λίγο του κόσμου*, 1971)

I touched fire and got slightly burned.
And I did not even miss the moons' know-
how.
Their cast over the seas and the eyes,
dark, it ground me.
No, I am not sad.

As much as I could, I resisted this river
when it had a lot of water, not to drag me,
and as much as possible I imagined water
in dry riverbeds
and drifted away.

No, I am not sad.
It's getting dark at the right time.

(*The Little of the world*, 1971)

1. Invented verb form corresponding to the Aorist passive of the intransitive verb *ἠχώ*: "to sound, to resound".
Translation: <http://kikidimoula.blogspot.com/2012/>

Σας ἄφησα μήνυμα

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς μὲ ἀκοῦτε; Ἐμπρὸς
ἀπὸ μακριὰ τηλεφωνῶ. Δὲν ἀκούγομαι
τί, ξεφορτίστηκε ἡ ἀπόσταση;
Ἀπὸ κινητὸ διάστημα μιλάτε;
Νὰ ξαναπατήσω τὸ μηδέν; Κι ἄλλο;
Μὲ ἀκοῦτε τώρα;
Ναὶ μοῦ δίνετε σᾶς παρακαλῶ τὴ μαμά μου;
Τί ἀριθμὸ πῆρα; Τὸν οὐρανὸ
αὐτὸν μοῦ ἔχουν δώσει. Δὲν εἶναι κεῖ;
Μπορῶ νὰ τῆς οὐρλιάξω ἓνα μήνυμα;
Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη πεῖτε της
εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι πέθανε κι ἐγὼ
μικρὸ παιδί κατουρημένο γοερὰ
μούσκεμα ὁ φόβος ὡς ἀπάνω
κι ἀκόμα νὰ στεγνώσει.

Νὰ ῥθεῖ νὰ τὸν ἀλλάξει.

Ἄν δὲν μπορέσει, τῆς λέτε ἀκόμα ὅτι
ὠρίμασε ἐκείνη ἡ παλιὰ φοβέρα της
πὼς θὰ μὲ φάει ὁ γέρος ἂν δὲν τελειώσω
τὸ φαγητό μου.

I left you a message

Hello hello can you hear me? Hello
I am calling from far away. I can't hear
what, the distance has run out of battery?
You are speaking from a mobile space?
Press zero again? And again?
Can you hear me now?
Yes, can I please speak to my mother?
What number have I dialled? The sky
this is the number they gave me. She is not
there?
Can I please scream a message for her?
Tell her there is a great need
I saw in my sleep that she had died and I,
a little child, wet myself wailingly
the fear soaked high up there
and it still hasn't dried off.

She should come and change it.

If she can't, can you tell her as well
that it has matured that scare of hers
of the old man who will devour me
if I don't finish eating my food.

Ἦρίμασε ἔγινα γεῦμα γήρατος.
 Ὅχι σὲ ταβερνάκι ὀνείρου.
 Σὲ κάποιο λαϊκὸ μαγέricko ποὺ ἄνοιξε
 ὁ καθρέφτης.

(*Ἦχος απομακρυνσεων*, 2001)

It has matured I have become senescence's
 meal.
 Not at a dream's tavern.
 At some local soup kitchen run
 by the mirror.

(*Departure's Sound*, 2001)

Translation: <http://kikidimoula.blogspot.com/2013/09/i-left-you-message.html>

Ἄτιτλο

Βρέχει με ἀπόλυτη εὐλικρίνεια.
 Ἄρα δεν εἶναι φήμη
 ο ουρανός υπάρχει
 και δεν εἶναι το χῶμα λοιπόν η μόνη λύση
 ὅπως ισχυρίζεται ο κάθε τεμπέλης νεκρός.

(*Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως*, 2007)

Untitled

It rains with absolute candour.
 So the sky is not a rumour
 it does exist
 and therefore earth is not the sole solution as
 each lazy dead person pretends.

(*We moved next door*, 2007)

Translation: <https://www.poemhunter.com/poem/untitled-1287/>

Ενός λεπτοῦ μαζί

Γειτονόπουλο τ' οὐρανοῦ τὸ σπίτι.
 Τόσο ψηλὰ χτισμένη τῆς προσέγγισης ἡ τάση
 Ἐπάνω σὲ κορφῆς τὶς ἀνοιχτὲς φτεροῦγες
 σὰν ἀναλόγιο ν' ἀναγιγνώσκει ἡ ἐκθάμβωση
 τὸ ἀνατέλλον τὸ μεσουρανοῦν τὸ δῶν
 εὐαγγέλιο τῆς μέρας.

Βγαίνω στὴν αὐλή. Μὲ περιμένει
 ἀπαστράπτουσα μὲ γκέμια σέλα χάμουρα ἡ
 ἄγρια ἐλευθερία τοῦ ὀρίζοντα ν' ἀνέβω καὶ
 καλπάζοντας τὴν ἐπαλήθευσή της νὰ
 δαμάσω. Ἄ, μόνο τὸ βλέμμα καὶ τὸ ὄραμα
 κατάφεραν νὰ ἱππεύουν τὴν αὐλὴ ἐτούτῃ
 ἀτίθαση κατάκτηση.
 Οἱ ὑπερφίαλες ἀπόψεις τῶν αἰθέρων
 πέφτουνε τσακίζονται διότι ἐλάχιστα διαρκεῖ
 τὸ ἀνεμπόδιστο.

Ἴδου πῶς σκοντάφτει σὲ μία σπιθαμὴ
 συρματόπλεγμα γύρω ἀπὸ τὸ χτῆμα.
 Χαμηλό, ἡμερο κι ὅμως ἂν τὸ καλοκοιτάξεις

A minute's licence

The house a tiny neighbour to the sky.
 Nearness' tendency built so high
 on a peak's open wings like a lectern that
 splendour might read the dawning
 the meridian the setting gospel of the day.

I go out into the yard. Waiting for me
 sparkling with reins saddle harness is the
 horizon's wild freedom that I might mount
 and galloping tame its verification.
 Ah, only gaze and vision managed to ride
 this immaterial untamed conquest.
 The heavens' overweening views tumble are
 dashed for the unhindered is of the briefest
 duration.

See how it catches on a stretch of barbed
 wire round the property. Low, tame and yet
 if you look carefully consider it carefully it

τὸ καλοαισθανθεῖς διαιρεῖ τὴ δική μου
καλημέρα ἀπὸ τοῦ γείτονα ὅλημερίς σύνορα
φανατίζει σιωπηρὰ ὀπλίζοντας ξερόχορτα
ἐναντίον ἀδελφῶν τους.

divides my good morning from the
neighbour's all day long fanaticising borders
quietly arming the weeds against their
brothers.

Τὸ βράδυ μόνο, ἡ ἐνωτικὴ εὐωδιά τοῦ
νυχτολούλουδου τὸ ψαλιδίζει τόπους τόπους
καὶ περνᾷ ὑπὸ τὸ παράφρον φέγγος τῶν
πυγολαμπίδων - κωλοφωτιές τις λέγαμε ὅταν
ζούσαμε.

At night alone the unifying fragrance of night
flowers cuts through it in places and passes
in the demented glow of the fireflies
– *glowbums* we called them when alive.

Ἄχ, ἡρωισμοὶ ἐθελοντῶν ὀνείρων ἄδοξοι.
Τί ὠφελεῖ νὰ καταπατήσεις δυὸ πόντους
φεγγαρόσκονη ἀκόμα κληρονομιά ποὺ
ἄφησε τὸ θέρος στὴ φυγή του.

Oh, inglorious heroics by volunteer dreams.
What's the point in encroaching on two
inches more of moondust inheritance left by
the summer to its passing.

Ἄσε νὰ τηρήσουν ἐνὸς λεπτοῦ μαζὶ
κάτι ἀγράμματα χῆρες παρατάσεις
ποὺ δὲν τίς πιάνει ὁ νόμος
ἂν καὶ κανεὶς δὲν ξέρει
τί τοὺς ἐπιφυλάσσει ἀκόμα ἡ ἐλπίδα.

Let them observe a minute's licence
those few illiterate widow extensions
that the law doesn't cover though no one
knows what hope still holds in store for them.

Summer, Platanos-Aigialeia.

Καλοκαίρι, Πλάτανος Αἰγιαλείας.

(*Ενὸς λεπτοῦ μαζὶ*, 1998)

(*One Minute's Together*, 1998)

Translation: https://www.poetryinternational.com/en/poets-poems/poets/poet/102-2455_Dimoula

Απόγευμα

Ἐνα κομμάτι ἄνεμος ποὺ ἔπεσε στὸ δρόμο
κάθισε κι ἔπαιξε
στὰ σύρματα τοῦ ἡλεκτρικοῦ
μία μελωδία σιγανή
ἀφιερωμένη στὴ διάθεσή μου.
Αὐτὴ γιὰ μία στιγμή μονάχα ἀνασηκώθηκε
καὶ κοίταξε
ὕστερα ἀμετάπειστη καὶ ἀδιάφορη
ξεαναβυθίστηκε ἐντὸς μου.

(*Ἐρεβος*, 1956)

Afternoon

A bit of wind that stumbled in the street
sat down and played
the cables of the subway line
a silent melody
suited to my mood.
It for a single moment rose up and looked
then transient and indifferent
It buried itself in me again.

(*Erebus*, 1956)

Translation: <https://thegeby.wordpress.com/2018/12/08/kiki-dimoula-απογευμα-afternoon/>

Κυριακή Απόγευμα

Πολλές φορές σέ ζήτησε το απόγευμα:

Όταν με βρήκε πίσω απ' το παράθυρο
να προφητεύω τις συνεχείς σιωπές σου.
Όταν μια βίαιη σκηνή εκτυλίχτηκε
σ' εμένα ανάμεσα και στο τετελεσμένο.
Όταν προχώρησα στο διπλανό δωμάτιο
κι αυτό το εκάλεσα «φυγή».

Κι άλλες επίμονες φορές σέ φώναξε
μεσ' από έξι λαϊκά τραγούδια
για πιάνο
και για δύσκολο απόγευμα.

Κι ακόμη τρεις θρηνητικές φορές
όταν τα θέματα σουρούπωσαν,
κι ονόμασα τα μάτια σου
«καθημερινά απογεύματα»
και όλον εσένα Κυριακή
πού είναι πάντα δύσκολη.

(Ποιήματα, 1952)

Sunday Afternoon

Many times the afternoon asked for you:

When it found me by the window
Trying to prophesise your constant silences.
When a violent scene unfolded
between me and the fait accompli.
When I went to the next room
and I called this "escape."

And other times, persistently it called you
in the middle of six folk songs
for piano
and for a difficult afternoon.

And three other mournful times
when matters got dark,
and I named your eyes
"afternoons of everyday"
and all of you Sunday
always difficult.

(*Poems*, 1952)

Translation: <https://thegeby.wordpress.com/2020/12/18/κυρή-δημουλά-kiki-dimoula-κυριακή-απόγευμα-sunday-afternoon/>

Δυο μικρά ποιήματα για ένα αίνιγμα και ένα δρόμο

I
Για σένα στις επιθυμίες μου
λόγος δεν έγινε ποτέ.
Δέν σέ προέβλεψαν ποτέ
τά όνειρά μου.
Οί προαισθήσεις μου
δέν σέ συνάντησαν.
Ούτε ή φαντασία μου.

Κι όμως
μιά ανεξακρίβωτη στιγμή
σ' έξακριβώνω μέσα μου
ένα έτοιμο κιόλας αίσθημα.

II
Πλατιά που ήταν ή Σταδίου
καθώς χωρούσε

Two short poems for a riddle and a street

I
My desires were never
Told about you.
You were never predicted
by my dreams.
My premonitions
haven't met you.
Nor has my imagination.

And yet
for an indeterminate moment
I determine that you're inside me:
A feeling already ready.

II
So vast was Stadiou Street
with room enough

το μεσημέρι τὸ εὖχυμο,
τὸν ἀνδρισμό σου,
καὶ μένα
βαδίζοντας πλάι σου
σὲ ἀπόσταση
μιᾶς ὁλόκληρης θλίψης.

(ἐπὶ τὰ ἴχνη, 1963)

for succulent noon,
your virility,
and me
walking beside you
one whole sadness
apart.

(*On the trail*, 1963)

Translation and other poems: https://books.google.es/books?id=zJKzAwAAQBAJ&printsec=copyright&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false